

Arrest

nr. 255 366 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ROOX
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 maart 2017, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 4 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 22 augustus 2017 dient verzoekster, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De

gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 2 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 22 maart 2018 dient verzoekster, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 13 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest nr. 215 685 van 24 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 13 december 2018 dient verzoekster, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 26 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest nr. 233 360 van 2 maart 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. Verzoekster dient op 26 mei 2020, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 22 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoekster dient op 19 oktober 2020, in functie van haar oom met de Duitse nationaliteit, een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 3 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Eveneens op 3 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw die verklaart te heten

Naam: [G.]

Voornaam: [D.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

nationaliteit Turkije

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 §1 tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980. De eerste aanvragen, ingediend op 03.03.2017 werd geweigerd op 04.07.2017, beslissing die op 13.07.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf hier geen gehoor haar, ging ook niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 22.08 opnieuw een aanvraag gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze tweede aanvraag werd geweigerd op 02.02.2018, beslissing (bijlage 20) die op 22.02.2018 aan betrokkene werd betekend, nogmaals met een bevel om het grondgebied te verlaten. Opnieuw gaf betrokkene hier geen gehoor aan, ging zij niet in beroep tegen de weigering, maar diende zij gewoon een derde aanvraag gezinshereniging aan met dezelfde oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 13.08.2018 en deze keer diende betrokkene wél een verzoek tot nietigverklaring in de Raad voor Vreemdelingenbetwisting die het beroep op 24.01.2019 ongegrond verklaarde. Ondanks dit arrest van de RVV diende betrokkene op 13.12.2018 voor de vierde keer gezinshereniging aan met dezelfde Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2' van de wet van 15.12.1980, hetgeen werd geweigerd op 26.03.2019. Ook het beroep tegen deze vierde weigering werd op 02.03.2020 verworpen door de RVV omdat betrokkene en haar advocaat geen stukken hadden voorgelegd. Ondanks de twee arresten van de RVV, dienden betrokkene en haar advocaat hierna voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Op 22.09.2020 werd deze aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene met binnen de 3 maanden na de aanvraag, het bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 29.10.2020 diende betrokkene dan voor de zesde keer gezinshereniging aan met dezelfde Duitse oom. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 6 keer na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980. De eerste aanvragen, ingediend op 03.03.2017 werd geweigerd op 04.07.2017, beslissing die op 13.07.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf hier geen gehoor haar, ging ook niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 22.08 opnieuw een aanvraag gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze tweede aanvraag werd geweigerd op 02.02.2018, beslissing (bijlage 20) die op 22.02.2018 aan betrokkene werd betekend, nogmaals met een bevel om het grondgebied te verlaten. Opnieuw gaf betrokkene hier geen gehoor aan, ging zij niet in beroep tegen de weigering, maar diende zij gewoon een derde aanvraag gezinshereniging aan met dezelfde oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 13.08.2018 en deze keer diende betrokkene wél een verzoek tot nietigverklaring in de Raad voor Vreemdelingenbetwisting die het beroep op 24.01.2019 ongegrond verklaarde. Ondanks dit arrest van de RVV diende betrokkene op 13.12.2018 voor de vierde keer gezinshereniging aan met dezelfde Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2' van de wet van 15.12.1980, hetgeen werd geweigerd op 26.03.2019. Ook het beroep tegen deze vierde weigering werd op 02.03.2020 verworpen door de RVV omdat betrokkene en haar advocaat geen stukken hadden voorgelegd. Ondanks de twee arresten van de RVV, dienden betrokkene en haar advocaat hierna voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging aan met haar Duitse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Op 22.09.2020 werd deze aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene met binnen de 3 maanden na de aanvraag, het bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 29.10.2020 diende betrokkene dan voor de zesde keer gezinshereniging aan met dezelfde Duitse oom. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.8. Op 9 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.9. Verzoekster verklaart zich op 11 maart 2021 akkoord met een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij keert op 14 maart 2021 terug naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 1° en 74/11, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

[...]

In casu werd er aan verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat er geen enkel termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster tot zes maal toe een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend met haar Duitse oom.

Verzoekster heeft inderdaad enkele aanvragen ingediend in functie van haar Duitse oom. Echter aangezien DVZ deze aanvraag steeds weigerde aangezien er niet voldoende bewijs ten laste werd voorgelegd, trachtte verzoekster steeds nieuwe bewijzen voor te leggen met een oog op een positieve beslissing. Artikel 47 van de vreemdelingenwet laat ook toe deze aanvraag te doen. De wet zegt niet hoeveel keer men de aanvraag mag doen. Zolang men voldoet aan de vereiste voorwaarde is men gerechtigd deze aanvraag te doen.

Na de kennisgeving van de negatieve beslissing van 22.09.2020 besloot verzoekster dan ook om een nieuwe aanvraag in te dienen teneinde haar verblijf in België te legaliseren. Op 29.10.2020 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 19ter geldig voor 6 maanden.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, verbleef verzoekster aldus legaal op het Belgische grondgebied. Verzoekster werd onrechtmatig aangehouden en aan haar werd onrechtmatig een inreisverbod opgelegd.

Bovendien stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat er een significant risico zou zijn op onderduiken.

In het geval van verzoekster is het risico op onderduiken nihil en dit om de volgende redenen:

- Verzoekster verblijft namelijk al jaren op een vast adres, samen met haar duitse oom;*
- Verzoekster is zich in de tijd dat zij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd.*

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

Daarenboven voorziet artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen

van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder.

Verzoekster heeft belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

In het dossier zijn geen elementen voorhanden die wijzen op een risico van onderduiken ten aanzien van verzoekster.

Bovendien dringt een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuursakten zich op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dit is in casu niet gebeurd.

Tenslotte schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsprincipe."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoekster namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met een inreisverbod van 3 jaar, ondanks het feit dat zij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger en een Belgische onderdaan.

Verzoekster woont nu al jaren in België.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinsleven en privéleven van verzoekster. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoekster gescheiden moet leven van haar familie. Zij zal niet toegelaten zijn om in België te genieten van haar recht op gezins- en privéleven met haar familie terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met verzoekster naar Turkije te trekken.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De Staat moet nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Daarnaast wordt gemotiveerd om welke reden(en) de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt gelegd. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekster maar liefst zes keer na elkaar de gezinshereniging vroeg met haar Duitse oom overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en zij misbruik maakt van deze procedure tot gezinshereniging. Verweerder gaat in op de verschillende aanvragen, die telkens werden geweigerd, veelal met bevel om het grondgebied te verlaten waaraan evenwel geen gevolg werd gegeven. Hij stelt hierbij ook vast dat verzoekster ofwel niet in beroep ging ofwel het beroep telkens werd afgewezen. Nog merkt hij op dat bij zowel de vierde als de vijfde aanvraag geen of geen bijkomende stukken meer werden voorgelegd. Verweerder motiveert nog dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in haar land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom en ondanks het precaire verblijf in België. Hij stelt dat nergens uit blijkt dat verzoekster hier niet toe in staat zou zijn. Ook stelt hij vast dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. In het licht van de voormelde elementen acht verweerder het proportioneel een inreisverbod voor drie jaar op te leggen. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en stelt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling een wettelijk voorziene procedure tot gezinshereniging misbruikt en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of familieleden met wie een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat of van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoekster betoogt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet

onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

[...]”

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De stukken van het dossier bevestigen dat verzoekster in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend.

Verzoekster bekritiseert de beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij betwist zo dat er sprake is van een risico op onderduiken. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 3 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich op dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2021 niet heeft aangevochten. Bijgevolg is dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, thans definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De kritiek van verzoekster op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Verzoekster weerlegt het motief niet dat er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod, waar haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij toont ook niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door enige humanitaire omstandigheid die er zich tegen kon verzetten dat werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod. Inzake de verschillende door verzoekster ingediende verblijfsaanvragen in functie van haar Duitse oom werd telkens vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijkt. Zij betwist ook niet dat zij hier geen kinderen heeft.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11

van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreis-verbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat verzoekster maar liefst zes keer de gezinsherenigingprocedure opstartte met haar Duitse oom overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en zij deze procedure tot gezinshereniging misbruikt. Verweerder motiveert nog dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom en ondanks het precaire verblijf in België. Hij stelt dat nergens uit blijkt dat verzoekster hier niet toe in staat zou zijn. Hij merkt ook op dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. In het licht van de voormelde elementen acht verweerder het proportioneel een inreisverbod voor drie jaar op te leggen. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en stelt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Verzoekster stelt dat zij inderdaad enkele aanvragen heeft ingediend in functie van haar Duitse oom. Zij merkt op dat verweerder deze aanvragen telkens weigerde omdat er onvoldoende bewijs van het *‘ten laste zijn’* voorlag, waarna zij steeds trachtte om nieuwe bewijzen voor te leggen om alsnog een positieve beslissing te verkrijgen. Zij stelt dat de wet toelaat meerdere aanvragen in te dienen.

Verweerder heeft evenwel niet louter gewezen op het gegeven dat verzoekster maar liefst zes opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar Duitse oom overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet indiende, maar maakte er ook melding van dat verzoekster ofwel niet in beroep ging ofwel het beroep telkens werd afgewezen en zij bij zowel de vierde als de vijfde aanvraag geen of geen bijkomende stukken meer voorlegde. Verzoeksters huidige betoog dat zij telkens nieuwe bewijsstukken inzake het *‘ten laste zijn’* zou hebben voorgelegd, strookt niet met de stukken van het administratief dossier. De Raad merkt nog op dat ook in het kader van de meeste recente beslissing tot afwijzing van de zesde aanvraag tot gezinshereniging werd vastgesteld dat verzoekster weliswaar nog enkele nieuwe stukken voorlegde, maar het stukken betrof die niet van aard waren om alsnog het vereiste bewijs te kunnen leveren dat verzoekster, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de Duitse oom. De bijkomend nog voorgelegde stukken werd beoordeeld als weinig tot niet relevant, omdat deze dateerden van lang na het vertrek van verzoekster uit Turkije en de bijkomend voorgelegde stortingen ook niet aan haar waren gedaan. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing. Ook voor wat betreft haar zesde, en laatste, aanvraag, blijkt dus geenszins dat verzoekster nog stukken voorlegde waarvan zij in redelijkheid enige verwachting kon hebben dat deze de eerdere beoordelingen alsnog in positieve zin konden ombuigen. Op basis van de voorziene motivering en de gegevens van het dossier acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk waar verweerder stelt dat er in het geval van verzoekster sprake is van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Met haar betoog weerlegt zij deze vaststelling alvast geenszins.

Verzoekster betoogt nog dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk nog legaal op het grondgebied zou hebben verbleven, dit omdat haar attest van immatriculatie dat haar was uitgereikt in het kader van haar zesde aanvraag tot gezinshereniging nog geldig was. Nog daargelaten de vraag of dit betoog niet eerder betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum dat niet werd aangevochten, merkt de Raad in elk geval op dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Immers, in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 3 februari 2021 werd duidelijk gesteld dat, nu de aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd, het attest van immatriculatie werd ingetrokken. Sinds het nemen van deze beslissing beschikt verzoekster dus geenszins nog over een legaal verblijf in België. Zij werd vervolgens ook bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Zoals reeds werd aangegeven, ging zij niet in beroep tegen dit bevel.

Bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar is er verder rekening mee gehouden dat verzoekster een Duitse oom heeft in België. Er werd op gewezen dat alle aanvragen tot gezinshereniging met dit familielid werden afgewezen, omdat niet blijkt dat er sprake is van een voldoende nauwe familieband die kan rechtvaardigen dat verzoekster wordt toegelaten tot het verblijf. Verweerder wijst erop dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom en ondanks het precare verblijf in België. Hij stelt dat nergens uit blijkt dat verzoekster hier niet toe in staat zou zijn. Hij acht een inreisverbod voor drie jaar in de voorliggende omstandigheden proportioneel. Zoals blijkt uit de verdere bespreking toont verzoekster niet aan dat deze beoordeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven *“met een unieburger en een Belgische onderdaan”*. Zij beroept zich ook op een beschermenswaardig privéleven, omdat zij al jaren in België verblijft.

Buiten haar oom met de Duitse nationaliteit, duidt verzoekster niet welke overige familieleden met de Europese dan wel Belgische nationaliteit zij heeft in België. Het komt haar nochtans toe het ingeroepen gezinsleven met voldoende concrete bewijselementen aan te tonen. Zij blijft op dit punt in gebreke.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van de vereiste bijzondere banden van afhankelijkheid in de relatie met haar Duitse oom. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, diende verzoekster maar liefst zes aanvragen tot gezinshereniging in met dit familielid overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhiel van in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van dit familielid. Deze aanvragen werden tekens afgewezen, omdat verzoekster het vereiste bewijs niet kon leveren. Op geen enkele wijze geeft verzoekster aan waarom in

deze situatie alsnog het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou moeten worden aangenomen.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de ingeroepen familieband als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg blijkt ook niet dat er in dit verband een verdere belangenafweging is vereist.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, gelet op de aanwezigheid van familieleden in België, weerlegt verzoekster het gestelde in de bestreden beslissing geenszins dat in redelijkheid van haar als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven opbouwt in haar herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van familieleden in België. De Raad benadrukt ook dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekster laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door het bestuur beschermde algemeen belang. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar oom in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van dit in België gevestigde familielid aan haar land van herkomst, de familieband met haar oom niet kan onderhouden. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoekster.

Verzoekster concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familieband(en), op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Verzoekster beroept zich nog op een schending van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenwel blijkt niet dat de bestreden beslissing zelf een toepassing vormt van dit wetsartikel. Er kan ook enkel worden vastgesteld dat de meeste recente beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die wel steunde op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet door verzoekster niet werd aangevochten. Nog kan worden opgemerkt dat verzoekster zich op geen enkel ogenblik beriep op artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, maar enkel op punt 2° van dit wetsartikel. Voor zover als nodig merkt de Raad ten slotte ook op dat verweerder nergens stelt dat geen opeenvolgende verblijfsaanvragen overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden ingediend, maar enkel dat er in het specifieke geval verzoekster sprake is van proceduremisbruik gelet op het veelvuldig indienen van nieuwe aanvragen, ook zonder dat nog nieuwe (relevante) bewijsstukken werden aangebracht. In geen geval kan verzoekster zich in de voorliggende procedure dienstig beroepen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Nu artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelt over beslissingen tot verwijdering, en niet over beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, blijkt evenmin dat verzoekster dienstig de schending van dit wetsartikel kan invoeren. Bovendien blijkt uit wat voorafgaat reeds zeer duidelijk dat wel degelijk rekening is gehouden met het gezins- of familieleven en verder is vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster in België kinderen heeft of dat zij gezondheidsproblemen heeft.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS